

Tilki ve Kelebek

Jane MEADOW

Tilki ve Kelebek

Jane MEADOW

Güneşli bir çayırın kenarındaki sıcacık bir inde, yumuşak kızturuncu tüyleri ve beyaz uçlu kabarık kuyruğu olan genç bir tilki yaşırdı: Finn. Büyük kehribar rengi gözleri hep meraklıydı ve siyah uçlu kulakları her sese dikilirdi. Finn, uzun otların dalgalandığı ve rengârenk çiçeklerin açtığı çayırı keşfetmeyi çok severdi. Parlak bir sabah, neler bulabileceğini görmek için yola koyuldu.

Çayır canlılık doluydu. Arılar vızıldıyor, kuşlar ötüyor, çiçekler esintide başlarını sallıyordu. Finn tatlı havayı kokladı ve kuyruğunu salladı. Güneş ışığının her şeyi nasıl parıl parıl yaptığını çok severdi. Bugün yeni bir şey görmeyi umuyordu. Otların arasından kıvrılan dar bir patikada, beyaz göğsü yeşilliklerin içinde parlarken tırıs tırıs yürüdü.

Mor çiçeklerin olduđu bir yerin yakınında Finn, üzgünce uçuşan minik bir kelebek fark etti. Lavanta rengi kenarlı ve beyaz benekli gök mavisi kanatları sarkmıştı, ince antenleri de öyle. Patikanın üzerine devrilmiş bir dalın yanında havada asılı duruyordu. "Eyvah," diye iç çekti. "Yolum kapandı." Finn sorunun ne olduğunu görmek için yaklaştı.

Kelebeğin adı Pip'ti ve bir çiçek yaprağı kadar küçüktü. Finn'e, devrilen dalın çayıra giden her zamanki korunaklı yolunun tam üzerine düştüğünü anlattı. "Çiçeklere ulaşamıyorum," dedi, küçük kara gözleri endişeliydi. "Dal benim kaldıramayacağım kadar ağır." Finn dala, sonra Pip'e baktı. Yardım etmek istiyordu.

Finn dalı dikkatle inceledi. Çok büyük değildi ama minik bir kelebek için fazla ağırdı. Pip çevresinde uçtu, kanatları güneşte pırıldıyordu. "Hep bu yolu kullanırdım," diye açıkladı. "Güvenli ve yere yakın. Diğer yol çok rüzgârlı ve uzun." Finn başını salladı. Tanıdık bir yolun ne kadar önemli olabileceğini anlıyordu.

Finn derin bir nefes aldı. Nazik ve dikkatliydi. Dala ya da çevresindeki bitkilere zarar vermek istemiyordu. Yavaşça siyah uçlu patilerini dalın altına koydu. "Kaldırmayı deneyeceğim," dedi yumuşak bir sesle. Pip umutla izledi. Finn var gücüyle kaldırdı. Dal görüldüğünden ağırdı ama Finn yeni arkadaşına yardım etmeye kararlıydı.

Nazik bir itişle dal birazcık yerinden oynadı. Finn dinlenmek için durakladı. Pip sevinçle bağırdı: "Başarabilirsin!" Onun cesareti Finn'e güç verdi. Yeniden itti ve dal yana kaydı. Artık yol açıktı. Finn geri çekildi, mutlulukla soluk soluğaydı. Başarmıştı! Pip'in uçup geçmesi için yol açılmıştı.

Pip'in kanatları sevinle ırpındı. "Teşekkür ederim, Finn!" diye haykırdı. "Çok iyisin!" Havada dans etti, mutlu bir dansa dönüp durdu, alalıp yükseldi. Gök mavisi kanatları güneş ışığını yakalayıp pırıldadı. Finn göğsünde sıcacık bir hisle izledi. Böyle minnettar bir dans hiç görmemişti. Yardım ettiği için kendini mutlu hissetti.

Danstan sonra Pip, Finn'in burnuna yaklaşıp havada asılı kaldı. "Artık çiçeklere ulaşabilirim," dedi. "Benimle gelmek ister misin?" Finn'in kehribar gözleri parladı. Kelebeğin özel çayırına hiç gitmemişti. "Çok isterim," dedi. Birlikte yeni açılan patikadan aşağı yürüdüler. Finn, Pip yetişebilsin diye yavaş yürüdü.

Patika uzun otların arasından ve kavisli eğreli otlarının altından geçiyordu. Pip hemen önde uçuyor, kanatları gökyüzü parçaları gibi parlıyordu. Finn kabarık kuyruğunu sallayarak onu izledi. Bir papatya tarlasının ve küçük, şırıldayan bir derenin yanından geçtiler. Sonunda çayıra vardılar. Her renkten çiçekle doluydu. Pip pembe bir çiçeğe kondu ve mutlulukla iç çekti.

Finn çayıra bakındı. Çok güzeldi ama başka bir şey daha fark etti. Orada Pip'ten başka kelebekler de vardı. Birçok kelebek çiçekten çiçeğe uçuşuyor, kanatları güneşte parlıyordu. Pip, Finn'i arkadaşlarıyla tanıştırdı. "Bu Finn," dedi. "Buraya gelebilmem için dalı kaldırdı." Kelebeklerin hepsi kanat çırparak Finn'e teşekkür etti.

Finn biraz utandı ama çok mutluydu. Kelebeklerin çiçekler arasında dans edişini izledi. Pip ona en sevdiği çiçeği, kocaman sarı bir ayçiçeğini gösterdi. "En çok burada oturmayı severim," dedi. Finn yakınına oturdu, güneşin ve hafif esintinin tadını çıkardı. Pip'e yardım etmenin onu harika yeni bir yere getirdiğini fark etti.

Güneş batmaya başlayınca Finn eve dönme zamanının geldiğini anladı. "Geri gelir misin?" diye sordu Pip. "Elbette," dedi Finn. "Yolun açık kalmasına da dikkat ederim." Pip burnuna minik bir kelebek öpücüğü kondurdu. "İyi bir arkadaşsın," dedi. Finn'in kalbi dolup taşı. Küçücük, nazık bir davranışla bir fark yaratmıştı.

Eve dönerken Finn günü düşündü. Bir sorun görmüş ve onu çözmeye yardım etmişti. Zor olmamıştı ama Pip için dünyalar kadar önemliydi. İyiliğin büyük olması gerekmediğini öğrendi. Nazik bir itiş, tatlı bir söz, küçük bir yardım—bunlar birinin bütün gününü değiştirebilir. Finn inine doğru tırıs tırıs giderken gülümsedi.

Ertesi sabah Finn erken uyandı. Yolu kontrol etmek için çayıra koştu. Yol hâlâ açıktı. Pip'i çiçekler arasında uçuşurken gördü ve kuyruğunu salladı. Pip de antenlerini sallayarak karşılık verdi. Finn arkadaşlarını her zaman kollayacağını biliyordu. Ve ne zaman birine yardım etse, içinde o sıcacık, mutlu hissi duyuyordu.

O günden sonra Finn çayıra sık sık gitti. Başka küçük canlılara da yardım etti—böcekler için çakıl taşlarını taşıdı, uğur böcekleri için yaprakları temizledi. Her seferinde Pip'in mutlu dansını hatırladı. Küçük, nazik iyiliklerin bir arkadaş için büyük fark yaratabileceğini öğrendi. Ve bu, hepsinin en güzel hissiydi.